

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

G. V. O / 2006 / 5 / verzoekende partij / 29 maart 2006

BESLISSING

Inzake verzoekende partij, wonende te ..., bijgestaan door ..., advocaat
verzoekende partij,
tegen instelling..., gevestigd te ..., vertegenwoordigd door ...,
verwerende partij.

Met een ter post aangetekende brief van 30 januari 2006 tekent verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van de instelling, hem betekend bij aangetekende brief van 12 januari 2006 en waar bij hem de tuchtmaatregel van de schorsing voor de duur van zeven maanden wordt opgelegd.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij is vast benoemd als leraar wiskunde.

Bij aangetekende brief van 20 januari 2005 deelt de instelling aan verzoekende partij mee dat een tuchtonderzoek ten zijnen laste wordt gestart. De aanleiding is de klacht van meerdere ouders over het gebruik van fysiek geweld ten overstaan van hun kinderen.

Met een aangetekende brief van 4 februari 2005 deelt de instelling, na verhoor op 31 januari 2005 aan verzoekende partij mee dat hij preventief wordt geschorst voor de duur van 1 jaar met ingang van 14 februari 2005.

Verzoekende partij wordt opgeroepen voor het tuchtverhoor op 12 december 2005. De volgende feiten worden ten laste gelegd:

- “1. Groot gebrek aan tucht tijdens de lessen, met als gevolg
 - dat les volgen haast onmogelijk wordt en de leerlingen hierdoor groot nadeel ondervinden,
 - dat de lokalen hierdoor schade oplopen,
 - dat de andere klassen worden gestoord.
2. Gebruik van fysiek geweld tegenover leerlingen.
3. Raadgevingen van directeur en medeleraars om de orde te handhaven, worden genegeerd.

4. Begeleiding van de cel psychosociaal welzijn van de Externe Dienst ter Preventie en bescherming op het werk wordt geweigerd.”

Het tuchtverhoor vangt aan op 12 december 2005 en wordt verdergezet op 11 januari 2006.

De tuchtcommissie beslist op 11 januari om verzoekende partij de tuchtstraf van de schorsing voor de duur van zeven maanden op te leggen. Deze beslissing wordt hem bij aangetekend schrijven van 12 januari 2006 meegedeeld. Het is tegen deze beslissing dat verzoekende partij beroep aantekent.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingediend.

3. Over het verloop van de procedure

Er worden geen leden van de Kamer van beroep gewraakt.

Er worden geen getuigen opgeroepen.

Een memorie van toelichting, een verweerschrift en een tweede verweerschrift worden tijdig ingediend respectievelijk op 27 februari, 20 februari en 13 maart 2006.

De partijen worden op 29 maart 2006 door de Kamer van beroep gehoord over de grond van de zaak.

4. Over de grond van de zaak

4.1. De verzoekende partij voert aan dat haar geen formele beslissing is meegedeeld, dat de mogelijkheid van beroep niet is vermeld en dat geen motieven voor de beslissing zijn gegeven. De brief van 12 januari 2006 waarin de beslissing wordt meegedeeld beschouwt zij als een loutere kennisgeving die niet aan de reglementaire vereisten van het meedelen van de volledige beslissing beantwoordt.

De Kamer van beroep stelt vast dat de bepaling van art. 8, § 9 van het Tuchtbesluit van 21 mei 1991 die voorschrijft dat de volledige beslissing van de inrichtende macht waarbij de tuchtstraf wordt opgelegd zonder verwijl moet worden betekend, geen bepalingen bevat over de vorm waarin de beslissing moet worden gegoten en ook geen sanctie kent voor het niet onverwijld betekenen van de volledige beslissing. In het dossier van het verweerschrift zijn ook de notulen van de vergadering van de tuchtcommissie van 11 januari 2006 opgenomen, waaruit o.m. ook op te maken valt wie de beslissing genomen heeft. De brief van 12 januari 2006 bevat anderzijds wel degelijk een precieze motivering van de tuchtbeslissing en ook een vermelding van de mogelijkheid om beroep aan te tekenen bij deze Kamer, mogelijkheid waarvan verzoekende partij overigens tijdig gebruik heeft gemaakt. De Kamer is van oordeel dat beide stukken samen genomen kunnen worden beschouwd als een betekening van de

volledige beslissing en dat de inderdaad ongelukkige manier waarop de gegevens over twee documenten verspreid zijn, verzoeker niettemin toelaten zijn verdediging afdoende op te bouwen.

4.2. De verzoeker stelt dat fouten zijn gemaakt bij het organiseren van het verhoor onder meer door het neerleggen van stukken ter zitting waarover onvoldoende verweer mogelijk was. De geldigheid van het tuchtverhoor is evenwel vooral aangetast doordat het werd afgebroken voordat verzoeker persoonlijk werd gehoord. De Kamer van beroep leidt uit het verslag van de hoorzitting van 11 januari 2006 af dat deze klacht gegrond is. Het niet persoonlijk horen van de gedaagde is een schending van de rechten van de verdediging die tot de nietigverklaring van de tuchtsanctie moet leiden.

4.3. In zijn arrest nr. 155.470 van 23 februari 2006 inzake Van Rousselt heeft de Raad van State geoordeeld dat de bevoegdheid van de Kamer van beroep om te beslissen in laatste aanleg, inhoudt dat het beroep devolutieve werking heeft. Daardoor is het dossier definitief onttrokken aan het eerst beslissende orgaan. De raad overweegt dat ‘in laatste aanleg’ beslissen “geen ruimte laat voor een terugverwijzing van de zaak naar het in eerste aanleg beslissend bestuur of voor het herleven van diens beslissingsbevoegdheid”. Daarmee komt een einde aan de vroegere rechtspraak die inhield dat bij een herstelbare procedurefout, zoals het niet passend horen van de gedaagde, de inrichtende macht het dossier kon hernemen op het punt waar het fout liep.

Het komt in deze de Kamer derhalve toe om zelf het dossier ten gronde te behandelen, met herstel van de in eerste aanleg gemaakte fouten. Ter zitting wordt verzoekende partij uitvoerig gehoord over wat hem ten laste wordt gelegd. De Kamer is verder van oordeel dat het dossier het mogelijk maakt om zonder aanvullende maatregelen van onderzoek tot een correcte beoordeling te komen.

4.4. De verzoekende partij is van oordeel dat enkel de tenlastelegging van fysiek geweld tegen leerlingen die opgenomen is in de brief van 20 januari 2005 waarin meegedeeld wordt dat een tuchtonderzoek wordt gestart, in aanmerking kan komen. In vroegere rechtspraak van deze kamer is evenwel aangenomen dat feiten die na de mededeling waarbij een tuchtonderzoek is ingezet bekend worden, wanneer zij verband houden met de initieel gemelde feiten, in een zelfde tuchtprocedure kunnen worden behandeld. Essentieel is dat de verzoeker in de oproeping voor het tuchtverhoor kennis krijgt van alle feiten die hem ten laste worden gelegd (Kamer van beroep, GVO/2000/2, 24 mei 2000; GVO/1998/12, 13 november 1998). Het valt niet te ontkennen dat alle tenlasteleggingen een samenhangend karakter vertonen. Op dit punt is op de gevolgde procedure niets aan te merken.

4.5. Wat de ten laste gelegde feiten betreft stelt de Kamer van beroep vast dat de verzoekende partij niet betwist dat er handtastelijkheden zijn geweest ten opzichte van twee leerlingen en dat een tuchtmaatregel voor deze handelwijze te verantwoorden is.

De Kamer is verder van oordeel dat de tenlastelegging van een groot gebrek aan tucht dat storend is voor alle deelnemers aan het schoolleven als bewezen kan worden aanvaard. Het is daarbij niet nodig om elk afzonderlijk feit heel precies in tijd en ruimte te situeren. Uit het dossier voor de preventieve schorsing en het tuchtverhoor komt naar

voor dat voldoende recente feiten van wanordelijkheden worden gestaafd om te mogen spreken van een storend tekort aan handhaven van de tucht tijdens de lessen door verzoeker. De handtastelijkheden zijn overigens te situeren in de context van uit de hand lopende klassituaties, waar bij herhaling collega's moeten tussenkomen. Verzoeker betwist overigens niet dat er ook recent ernstige tuchtproblemen geweest zijn.

De Kamer is niet overtuigd dat de derde tenlastelegging die stelt dat "raadgevingen van de directeur en medeleraars om de orde te handhaven worden genegeerd" afdoende bewezen is. Het kan dat goede raad niet altijd is opgevolgd. De Kamer mist in het dossier evenwel voldoende duidelijke aanwijzingen van een gerichte interventie van de directie met klasbezoek en gestructureerde begeleiding. Het inschakelen van de Externe dienst ter Preventie en bescherming op het Werk is dan weer wel een maatregel van die orde. De vierde tenlastelegging die zonder meer spreekt van weigeren van medewerking van de verzoeker aan dit initiatief doet evenwel niet volledig recht aan de feitelijke gang van zaken. Er is inderdaad een aanvankelijk weigerachtige opstelling, maar uiteindelijk werkt de verzoeker wel mee. De Kamer neemt aan dat niet elke te betreuren vorm van gebrek aan soepelheid in het medewerken om een vastgelopen situatie op te lossen, ook als een zelfstandig tuchtrechtelijk strafbaar feit kan worden beschouwd.

Het feit dat de Kamer de tenlasteleggingen drie en vier niet als zelfstandige tuchtfeiten handhaaft, brengt mee dat het intentionele aspect van de tekortkomingen enigszins afgevlakt wordt, zodat in de beoordeling van het gebrekkig handhaven van de tucht door verzoeker ook meer aandacht kan worden gegeven aan een tuchtrechtelijk niet strafbaar onvermogen. Dit moet aanleiding geven tot een mildering van de straf, maar kan het laakbaar karakter van de eerder erkende tuchtfeiten niet wegnemen. De Kamer houdt verder ook rekening met het feit dat er tussen het inzetten van de tuchtprocedure en de uiteindelijke beslissing toch wel een lange tijd is verlopen. Ook al is die duur misschien nog net aanvaardbaar, toch moet worden vastgesteld dat verzoeker al die tijd preventief geschorst is gebleven. Een dergelijke ordemaatregel is geen sanctie, maar is niettemin belastend voor de betrokkene.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerd psycho-medisch-sociale centra, zoals gewijzigd bij de besluiten van de Vlaamse Regering van 30 mei 1996 en van 13 januari 1998;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 20 oktober 1999;

Na beraadslaging,

Met eenparigheid van stemmen,

Artikel 1

De beslissing van de instelling van 12 januari 2006 waarbij aan verzoekende partij de tuchtstraf van de schorsing gedurende zeven maanden wordt opgelegd, wordt vernietigd.

Artikel 2

Verzoekende partij wordt de tuchtstraf opgelegd van de schorsing ingaand de eerste werkdag na de betekening van deze beslissing en durende tot en met 31 augustus 2006.

Aldus uitgesproken te Brussel op 29 maart 2006.

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer Raf VERSTEGEN, voorzitter;

Mevrouw B. PLETINCK en de heren F. DE COCK en P. WILLE,
vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

Mevrouw H. LAVRYSEN en de heren D. DAEMS, P. GREGORIUS en L. SMEETS,
vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

Mevrouw Maddy BOLLEN, secretaris.

Na loting om de pariteit te herstellen neemt de heer P. Gregorius geen deel aan de stemming.

Opgemaakt in twee originele exemplaren, waarvan één voor elke partij.

De secretaris,
Maddy BOLLEN

De voorzitter,
Raf VERSTEGEN